

Cartes

Somriu, culer, que no estem tan malament!

JOSEP VIADER SERRA. Sant Feliu de Guíxols.

Somriu culer. Tens un senyor equip i el teu crac de la història, el millor jugador del món, el jugador que supera els mateixos Kubala, Cruyff, Maradona, continua amb tu. Quan en el teu equip -i el meu- juguen Messi i Neymar, millor que et preocupis per com defensar perquè més aviat o tard arribaran els gols. El Tata Martino, "gran tipo" que suporta estoicament el bizantinisme barcelonista, sap manejar "el entorno", fa seure les vaques sagrades i sap introduir variants i rotacions a l'equip, així que: deixin-lo treballar en pau!, senyors del "purisme fonamentalista" i de "l'idealisme meticulós". Parlo de la tendència catalana a exigir la perfecció platònica en tots els aspectes de la vida política, cultural o esportiva. I és que el Barça no en pot tenir prou amb la victòria, ha de practicar el joc més bell, ha de ser sublim pels segles dels segles, amén!

Els "sibarites del futbol" refusen els resultats guanyadors aconseguits sense un joc excels, volen espectacle més que resultats. I qui no combregui amb ells, ja ho sap: és un "resultadista".

Cruyff dixit: "L'important és guanyar quan jugues malament perquè quan jugues bé, guanyes segur". Però és clar, quan els resultats són immaculats i el Barça avança amb petjada ferma en totes les competicions, "l'entorn" s'ha d'aferrar a alguna cosa. Qüestió d'ismes.

La gent al camp aplaudeix, crida "Barça, Barça", la gent continua fent costat a l'equip. El públic no parla de possessió, ni d'estil, sinó que gaudeix sense mirar-se el melic i desitja poder dir a final de temporada: "Tata, qué bueno que viniste!"

Establir il·lusions és tan difícil en el futbol com en l'amor, però igualment segueix sent apassionant. El Barça, els últims anys, és un exemple d'honorabilitat en tota competència. I parlant d'anys: Felicitats Barça! El 29/XI/1899 es va fundar, són 114 anys de grandesa i llegenda tan esportiva com socialment i, s'ha convertit en un referent en l'àmbit mundial.

Vivim el present, reconstruint el camí de l'èxit sense fantasies, partit a partit que, al capdavant, no estem tan malament.

Rèplica a

"Conductors miops"

Fermín Vall-llovera Boadella. Salt.

Acabo de llegir per tercera vegada la carta "Conductors miops" publicada el diumenge 17/11/2013. Detecto que qui l'escriu està molt preocupat pel fet que sempre té un grapat de vehicles enganxats darrere seu. I es pregunta què hi fan tan enganxats al seu darrere. Bé, jo crec que aquest conductor, realment, té un problema. El que pas?sa és que potser no el sap veure. Jo li aconsellaria que es preguntés si potser el problema és seu per anar massa a poc a poc. Puc entendre que un conductor se li acosti més del compte perquè sigui un "bala perdut", però si ho fan quatre o cinc com diu a la carta, aquí hi ha quelcom que falla. I el que falla és que va massa a poc a poc. Senyor meu, vostè aconsella que anem mirant el paisatge, però jo li aconsello que pensi una mica més en els altres conductors; perquè n'hi ha molts que treballen gràcies a la carretera, repartint per tot arreu i que, a causa dels conductors que van més lents del compte, tenen greus problemes a l'hora de concretar les seves entregues. Permeteu-me dir-vos que en una caravana de quatre o cinc cotxes hi ha més possibilitats de provocar

un accident, perquè si hi ha algú al darrere que està treballant i ha de complir el seu horari, hi ha moltes possibilitats que tingui la temptació d'intentar un avançament suïcida.

Així que, senyor meu, la propera vegada que agafeu el vostre cotxe per anar per la carretera de la Vergonya, us agrairia que penséssiu en les meves paraules. Finalment, una altra cosa: l'univers, com vostè diu, és molt immens, el problema és que els cotxes encara no volen, si ho fessin, probablement, vostè no tindria mai ningú darrere seu.

Què passa amb l'aigua potable a Portbou ?

Josep M. Loste i Romero. Portbou.

El tema de l'aigua potable al municipi de Portbou ja comença a semblar la cançó de l'enfadós. Els talls de subministrament comencen a ser massa freqüents. L'Ajuntament de Portbou ha de prendre mesures contundents. No podem continuar d'aquesta manera. És una qüestió de primera necessitat. No podem tolerar un Portbou tercermundista. Com a solució provisional caldria reforçar i alhora protegir les conduccions. És necessari, és vital, cobrir amb plaques metàl·liques els llocs "sensibles" on passen els camions, que és on es produeixen més avaries. Cal, des de la societat civil, els partits polítics i el Consistori (tots plegats) exigir a la companyia una solució efectiva i definitiva. També cal començar a plantejar-se, de debò -des de les diverses institucions supramunicipals- una variant per als camions que van a l'estació de mercaderies. És quelcom de sentit comú: una qüestió que els portbouencs tenim encallada d'ençà de fa molts anys. Ara ha arribat l'hora d'agafar el bou per les banyes.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/11/23/cartes/644888.html?utm_source=rss